

Punt de Mira

Selma Lagerlöf

Selma Lagerlöf va venir al món l'any 1858 en una casa de pagès del poble anomenat Marbacka en la regió del Vermland (Suècia). Els seus pares, de caire modest, van procurar donar-li una bona i àmplia educació. En la seva joventut, model d'honestetat va fer d'institutriu; l'any 1891 va escriure, tenint un gran èxit literari el llibre "Legenda de Gösta Berling", que va ser el que la va treure de la foscor en que vivia. Aquest va ser un dels llibres més bonics d'aquesta escriptora. Un dels bons també va ser "El meravellós viatge de Nils Holgersson a través de Suècia". Aquest llibre va ser comparat amb el Quixot, i va obtenir un premi del govern suec en un concurs que va tenir per finalitat escollir una obra de lectura destinada a les escoles de tot el país. Després de publicar aquest llibre, Selma Lagerlöf va ser escollida com a membre de la Reial Acadèmia sueca, i el 1909 va obtenir el premi Nobel de Literatura.

Selma Lagerlöf, per diversos motius s'assemblava a la nostra Mercè Rodoreda, i també en altres moments amb Marguerite Yourcenar per la manera d'escriure.

Selma Lagerlöf, va ser una escriptora molt bona i popular en el seu país, ja que se l'estimava, i així per exemple en la seva novel·la "Gösta Berling", revela un excel·lent sentit narratiu que barreja el fantàstic amb el folklòric, amb paisatges i episodis pintats sobre els costums i tradicions escandinaves del segle XIX, arribant-se a fer una pel·lícula amb la Greta Garbo. "El meravellós viatge de Nils Holgersson a través de Suècia", va ser una de les millors obres per a nens i nenes, ensenyant la bella geografia sueca, l'amor, les llegendes i costums, amb paisatges de muntanyes, prats i teulades plenes de neu, també llacs amb els ànecs del somogut Nils, convertit en un follet per ser tan entremaliat, i no voler estudiar ni ser obedient.

Precisament, l'altre dia, en El Periódico de Catalunya hi venia un article que parlava d'aquesta escriptora i de les seves obres literàries, moltes més que les que anomeno més amunt, encara que no massa conegudes al nostre país com "Jerusalén en Dalicordia", un èxit de l'any 1899, altres com "Els reinats de Kunghalia", "El Món dels Follers", "Petter Nord", "Llegendes de Cris", "La Senyora Quaresma", "Eslabons perduts", "Tale Thott", "Karkele", "Zacarias Topelius", però els del Periódico es van oblidar d'altres com: "L'anell del General", "Ingrid Berg", "El carret de la mort", "Els llacs invisibles", "Clara Aurelia Emperatriu de Portugal", i l'última obra: "Generositat del cor", que per mi és la tercera millor obra de la Selma Lagerlöf, les anomeno totes perquè és molt important, en honor d'aquesta bona escriptora.

Pere Valls i Duran

Correu Obert

En aquesta secció es publicaran les cartes que adrecin els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

L'esclatxa

Fora tabús

La polèmica que va provocar l'herència de Salvador Dalí i el desacord amb la ubicació del seu quadre més famós **el gran masturbador**, m'ha fet pensar en la interpretació del títol. ¿Es que el personatge era més bon masturbador que qualsevol altre masturbador, per poder assolir el títol de gran? ¿O és que era un home molt gran de mides? No d'anys, és clar.

Atès que el comportament del polifacètic Dalí no era allò que es diu gaire moral ni convencional, no ens ha d'estranyar que una bona part de la seva obra tingui tots els ingredients de la provocació. Possiblement que era molt feliç reguetejant els puritans. Em fa l'efecte que amb **el gran masturbador** ho va aconseguir.

Ser de l'Opus o masturbar-se encara són dues pràctiques que molts amaguen. Per què aquesta precaució? Inspira desconfiança ser-ne practicant?

Diuen que l'Opus és una associació que a més a més de religiosa té altres connotacions que desconec i sobre les quals no puc opinar, però que em fa basarda com tot allò que no és prou clar.

Pel que fa a la masturbació penso que en puc opinar com qualsevol persona ben normalleta.

Tot i ser tan antiga com la humanitat, la masturbació sempre ha estat una pràctica per a situacions sense cap altra opció momentàniament possible. Al meu entendre és un succedani. És la sacarina del sexe.

Si en un moment donat no tenim sucre, caviar o salmó, ens procurem un succedani i tal dia farà un any.

Ara els moralistes diuen que no ens ha de recar fer servir aquest succedani; com que ja ha deixat de ser pecat no cal sentir-se'n culpable. Fins i tot els psiquiatres ens fan saber que si s'usa i no se n'abusa és força saludable. Ningú no es torna cec per culpa de masturbar-se, com es deia antigament.

És bo que caiguin els tabús. Una societat que freni la llibertat d'expressió, prohibeixi el joc o el divorci —només són uns exemples— és una societat desfasada. A les acaballes del segle XX, qualsevol país avançat s'ha d'esforçar a tenir una població ben informada, culta i psicològicament madura, que decideixi lliurement, sense fòbies ni paternalismes. Cal que desdramatitzem alguns temes i n'opinem obertament, sense hipocresies. La ignorància afavoreix els tabús.

Lourdes Cubells

Agraïments

Amb subtils emocions he llegit en el setmanari que dirigeix la columna "Punt de mira" dedicada a la memòria del meu pare Alfred Canal i Coma.

No puc deixar d'expressar el meu més profund agraïment al vostre redactor Pere Valls i Duran, que ha tingut la gentilesa d'obrir el seu cor i ventar

la dificultat de donar-me una visió succonca del que fou, en un país de tant per molta gent, rígid Canal, tot actualitzant la seva memòria al recordar que recordant el nostre Ajuntament ha pres l'acord d'homenaje-lo, junt amb altres cinc prohoms, concedint-li la rehabilitació d'un carrer amb el seu nom.

Moltes gràcies en nom dels meus germans i meu a l'amic Valls, capaç personalment de nominar al nostre pare al predica de Granollers i al director de "Plaça Gran" que autoritza amb molt bon criteri periodístic la publicació de dita columna.

Signat: Plus Canal i Anfree
—Granollers—

Tots els mitjans de comunicació?

Benvolgut senyor:

Des de fa més de 10 anys sóc subscriptor de la vostra revista, que considero més que granollarina i admiro, sobretot la defenlesa que esteu fent de la nostra llengua des de fa molts anys i la primera que va fer-ho en aquest nou període de democràcia.

Com cada any, per la Fira de l'Ascensió, a la nostra vila apareixen dos fets importants: la pluja i la televisió Granollers, que s'anuncia que enguany tindrà continuïtat.

Sobretot per allò de l'horari, no em va ser possible poder veure gaires programes; per altra banda, a casa no veig gaire bé la imatge, però el dissabte a la nit la vaig poder connectar.

En aquell moment donaven una entrevista que moderava l'Albert Jordana i que els mitjans de comunicació escrits i ràdio de Granollers entrevistaven al batlle de la ciutat, senyor Josep Pujadas. L'entrevista no és que fos molt important perquè els temes plantejats eren sobradament de-

batuts al llarg de l'any i molt reiteratius. Però el que vaig observar és que la revista "Plaça Gran" no hi era representada. Jo em pregunto si és que vostès no estan interessats en aquest important mitjà que sembla, ara sí, tindrà continuïtat, o si bé és que aquest mitjà es tan important que es descuida de convidar-vos o s'oblida que a Granollers s'edita des de fa més de dotze anys el setmanari "Plaça Gran"?

Ben cordialment

M.R.S.
—Granollers—

POESIA

La Pàtria és...

La Pàtria és: Com el llombrígol

que s'aferra a la terra mare

per no alliberar-se de les seves entranyes.

La Pàtria és: La identitat de cada ésser

la raó de cada vida.

I es gaudeix i pateix

segons la tirania dels homes

La Pàtria és: Un farcell de costums incanviables.

No es pot vendre com mercaderia de marxant,

ni ja disfressa per enriquir-la.

La Pàtria és: inamovible i insubstituïble.

La Pàtria fa olor de benestar, quan és teva

i es malmet quan la vulneren sense miraments.

De Pàtria se'n té una i ha de ser lliure,

sense cadenes que esgarrinxin el seu cos.

Ha de ser, transparent, joiosa dels seus vicis,

majestuosa i respectada per tots.

Francesc Barbachano

Cardedeu 1990